І знову зустріч. Це вже тричі
У днях життя її зустрів.
Тонке обличчя Беатріче
Прозорий смуток загострив.

Лани. Пшениця колосисто ничить.
Широкий вітер лине злотом хвиль.
Добридень, польовая Беатріче,
Селянська музо цих достиглих піль!

Куди ідеш? — Зажевріле обличчя
Ховає марним порухом зусиль.
У кошику вода та хліб і сіль, —
Обід батькам. Не має часу. Кличуть.

Пішла. І тихий промінь ясно згас,
І знов тече земний, звичайний час, —
Немила праця, визначені стрічі...

Ось — міряй, обраховуй, конструюй,
В умовний час хвилюйся і цілуй,
І гірко знай, що є десь Беатріче.

6.08.1928